

IVA KUČEROVÁ

MOTÝL

**LOVIŤ
ALEBO NEBYŤ**

Iva Kučerová

LOVIŤ ALEBO NEBYŤ

Iva Kučerová

LOVIŤ ALEBO NEBYŤ

VYDAVATELSTVO MOTÝL

Copyright © Iva Kučerová 2009

Design © Milica Doláková 2009

Cover photo © Isifa 2009

Slovak edition © Vydavateľstvo Motýľ 2009, 2010

ISBN: 978-80-89199-87-7

KNIHA PRVÁ

Nápad

Pohľad na rozospatý ksicht ma bezpečne dostal z kúpeľne do kuchyne.

Voda na kávu sa už varí a moje zalepené oči sa zabodávajú do kalendára. Áno, ďalší blbý deň. Ale ten dátum mi niečo pripomína. Bože, veď dnes je to presne rok, čo som sa rozišla s Robom. To hádam ani nie je možné. Prešiel celý rok a nezjavil sa nikto, kto by mal záujem ma milovať. Alebo aspoň sa o niečo pokúsiť. Keď už nie duševné splnutie, tak aspoň vzplanutie vášní. Pche, môžem sa dať vypchať, lebo už rok ma nič iné nevyfutrovalo. Fuj, aká hnusná som sama na seba!

Voda je hotová. O pár minút budem aj ja. V tento výnimočný deň netreba nič predlžovať.

Presúvam sa do ľavého pruhu a v hlave zase kopec hovadín. Aj tá sprostá reklama, aj tam musí furt niekto sexovať a zamilovávať sa. Že vidia sa v autách na križovatke a on ju potom čaká s kyticou. Ježišmária, ľudia, kde to žijete? Komu sa toto kedy stalo?!

Môj samonasierací mechanizmus funguje spoľahlivo. Takže ako prvé hľadám upokojenie v tajnej zásuvke. Emaily nabiehajú a ja zatiaľ rozbalujem prvú dnešnú Milu. Čokoterapia musí byť.

„Cau, Beta, tak ako večer? Este tu kysnem, tak ked si to rano precitas, hned mi daj vediet. A nehlc tie kekse! Cmug, moja.“

Jaj, ešte aj ty začínaj. Ale aspoň prvá pozitívna správa dnešného dňa. Je nepárny piatok. A to znamená, že... tešíiiiiim saaaaa!

Kaťuša je skvelá baba. Síce mi hovorí, čo jej na jazyk príde, ale načo sú kamošky? A perfektne k sebe pasujeme. Vyrovnáva mi bilanciú. Ja - počet chlapov 0. Ona - večne sa potáca medzi dvoma. Tak teraz neviem! Je lepšie nemať nikoho a mať svätý pokoj, alebo prijímať ako vesmírny satelit lásku zo všetkých strán a nevedieť sa rozhodnúť? Hmm, hmm, keby tie dva vysielачe stáli za to, tak asi možnosť „b“.

Tramtadá, dnes to vyzerá len na bilióntristotísíc zadaní, super, bude čo zapíjať. Ak by si niekto myslel, že práca v eventovke vlastne ani nie je práca, nech sa páči, moja stolička je ešte vyhriata a pribalím aj ten nedojedený kúsok Mily. Mala by som hodiť do seba ďalšiu. Budem potrebovať fakt veľa energie...

V schránke opäť more letákov. Bude psovi do záchodíka. Chúďatko guľa očami, mechúr ju už asi tlačí do hlavy. Zbehnem s ňou rýchle na krátky proces. Postávam pri trávniku a v hlave zas tie blbé myšlienky. Dnes sa toho už asi nezbavím. Koľkokrát som očumovala susedov venčiacich psov, moja Brina nemá problémy sa zoznámiť s akýmkoľvek ňufákom. Vlastne podľa lokalizácie jej záujmu by som mala povedať s akýmkoľvek zadkom. Ale majitelia nič. Sem-tam nejaký úsmev, milá poznámka, akože nesťažujem sa – ale pozvanie na kafe? To by sa Brina uvenčila na smrť, keby mala čakať, kým ma dakto zbalí. Čo mám robiť, keď na jednohubky nie som, bez lásky mi to proste nechutí a tá láska neprichádza? Akože normálna ženská ako ja a takto nevyužitá! Veď už budem machom zarastená. A keby len to – absencia mužskej spoločnosti sa prejavuje aj znížením frekvencie holenia nôh. A nechcete ani vidieť, aké gačky nosím. No, mám nádherných 29, váhu aj výšku akurát, vlastne všetkého mám akurát. Akurát tie vzťahy...

Minule sa niekoho v telke pýtali, že ako to zvláda, tri mesiace bez sexu. V rámci nejakého očistného programu, ktorý si dotyčný naordinoval. Toto ma vážne vtedy pobavilo. Čo sú to tri mesiace?! Mňa sa už dávno nikto nepýta. Asi si zvykli. To je tiež príznak, že som už zrejme v kategórii beznádejný prípad. Ale čo mám robiť, ísť na ulicu a kričať: „Chceš so mnou chodiť“? Už som možno vyškrtnutá aj z počítania národa. Nezúčastňuješ sa na reprodukčných aktivitách, nepatíš do civilizácie.

Veru, aktivita. S tým musím niečo robiť. Aktivita je základ. Doteraz som to brala tak, že čo príde, to bude. Že nebudem nič znásilňovať. Ale keď to pôjde takýmto štýlom, budem pomaly rada, keď ma niekto znásilní.

Ach jaj, už začínam mať ozaj debilné nápady. Treba nevyužitú energiu nasmerovať niekam inam. Veď večer poriešime. Trocha mäty v mojite a hneď prídu fresh ideas.

„21.30 pod Michalskou. Mima rezervovala stôl v Havane. tesim sa. caf!“

Mima je zlatičko. Šikovná, aktívna, múdra a tak veľmi chápacá. Chápe všetkých a všetko, najmä svojho skvelého muža. Už tri roky vydatá a stále ho rovnako ľúbi. To je také krásne. Aj ja chcéeém!

Posadali sme si na mäkké sedačky, nahodené v sexy handrách (novoročné výpredaje, no nevyuži to) a bojová porada sa začala.

„Baby, mňa už to nebaví. Ja sa tak strašne chcem zamilovať.“

„Mojaaa...“ Mima vie, že potrebujem očné pohladenie. Ja pre to revať nebudem, ale taký chápacý pohľad padne dobre. „Mám nápad.“

„Aký? Na nákupy do Viedne?“ Kaťuša ožíva.

„Daj teraz pokoj s nákupmi. Riešime vážne veci. Tuto Betka stráca zmysel existencie, potrebuje pomoc.“

„Však nákupy vždy pomohli. Šoppingterapia, najlepší liek.“ Kaťuša sa usmieva, ale už viem, že sa obe telepaticky na niečom dohadujú. Vy mrchy, zas chcete na mne niečo testovať?

A Mima spustila:

„Akákoľvek náhoda a voľný priebeh je v tvojej situácii blbosť. Nič to neprinieslo, preto túto cestu vylučujem z ďalšieho testovania. Treba vypracovať stratégiu. Zámer je jasný, takže prvý krok bude určenie cieľovej skupiny a lokalizovanie miesta jej výskytu.“

No super. Mima si tie svoje marketingové bláboly dotiahla aj na dnešné stretko. Ale ona je v práci jednotka, tak prečo to vlastne neskúsiť? Možno to vyjde práve takto.

S nadšením objednávam prvú rundu a začínam sa obzerať po bare.

„Hmm, čo povieť na toho tam?“ nenápadne ukazujem na tmavého sympatáka pri okne.

„Stop, stop, unáhlené rozhodnutia sú veľmi riskantné. Najprv tá cieľová skupina, zabudla si? To tvoje jediné kritérium, ktoré si mala doteraz – aby to bol muž, je dosť málo.“

Neskutočné. Mima vytiahla z kabelky diár, hodila na mňa prísny pohľad a začala spisovať. No jasné, pani CEO. Dám vám podklady na vypracovanie projektu.

„Mal by byť pekný. Teda aby som nebola taká povrchná, pekný

duševne. Ale musí ma aj zaujať, na prvý pohľad, nech ma baví sa naňho pozeráť. Upravený, voňavý, trošku džentlmen, ale aj s nádychom rebela...“

„Orlando Bloom, mám jeho číslo, chceš?“

Hahaha, Kaľuša vie byť niekedy fakt vtipná.

„Dievčatá, vráťme sa na zem a poďme k veci.“

„Veď, aby bol sexi, to nie je od veci.“

„Okey, okey, tak mal by pracovať v nejakej zaujímavej oblasti.

Vzdelaný, inteligentný, sčítaný, taký, čo bude rád chodiť do práce, nebude mi píliť uši nadávkami na šéfa a nanič robotu. A bude si na seba zarábať.“

„Workoholici, fuj, tí vedia zasúvať, ale len USB kľúč.“

„Kata, ty hovädo!“

Smiech preruší vibrovanie telefónu. Prečo mi ešte aj tie vibrácie musia pripomínať...

Toto číslo nepoznám.

„Ahoj, tu Marek.“

„Aký Marek?“

„No, z toho stretnutia v meste. Spomínaš? Dala si mi číslo.“

Ježišmária, už viem. A fakt som mu dala číslo? Ja krava. A prečo mi volá práve teraz?

„Napadlo mi, že ti zavolám. Bol som včera v Auparku a...“

Nie, nie, nie! Už som vedela, čo povie. Toto je nejaká karmická pomsta.

„Môžem poprosiť ešte jedno mojito?“

Kapitola 2.

Stretnutie

„Napadlo mi, že kúpim lístky na to predstavenie, čo si chcela vidieť. Vlastne, aj ja som mal v pláne na to ísť, ale nikoho som nezohnal, tak prečo by sme nemohli ísť spolu?“

„No, ale... (čo teraz povedať? Také to klišé, ako sa hovorí, keď vám niekto dáva totálne trápny dar - óó, nemusel si si robiť také starosti?)... vieš, ja neviem, či budem môcť...“

„S termínom si nerob starosti, dá sa to vymeniť za iný. Veď si to chcela vidieť, nie?“

Čo s takýmito chlapmi? Ja viem, že s ním nechcem ísť, a on musí byť totálny retard, ak to nevie tiež. Bože môj, presne takto to vyzerá, keď sa do zoznamovacej misie pustí moja matka. A to ešte so synom kamarátky, ktorú nevidela sto rokov a jeho naposledy asi vtedy, keď na ňu vykúkal z kočiarika. Čo neostal tam, kde bol doteraz? Museli sa trepať práve po tej ulici, kde ja s mojou čino-rodou matkou?!

Z týchto nebezpečných úvah ma vyrušil Katin hlas.

„Nejaký frajer na drôte?“

„Tomu ver!“

Musím ho nejako spacifikovať: „Dohodneme sa neskôr, ok? Teraz nemôžem hovoriť. Čau!“ A je to!

Na toto nemám nervy. Keď túžim po niekom normálnom, tak akoby z neba zhadzovali samé takéto exempláre. Ešte keď sme boli na strednej, tak sme si s kamoškou v triede plnej podobaných spolužiakov dodávali optimizmus heslom, že na sto otrasákov pripadá jeden fešák. Kvóta prvej kategórie je dávno vyčerpaná, ale v tej druhej je stále nejaký deficit.

„Ach, baby, pomoc. Mama dala moje číslo synovi svojej kamarátky z detstva a ten vyzerá ako z katalógu Správny chlapec, ale ročník 1982. A teraz ma tento testosterónový zázrak pozýva do divadla.“

„Si si istá, že nevyhovuje žiadnej z našich kategórii?“ Mima, pragmatická ako vždy.

„Chceš ma zabiť? Jedno rande s ním a mám doživotnú traumú!“

Do divadla sme šli o týždeň v piatok. Mime sa nedalo protirečiť. Vraj v každom mužovi sa dá objaviť niečo krásne. Začínam o tom vážne pochybovať. Tento chlap je úplne mimo. Oblečený ako Mr. Bean (zelené ponožky, kde toto ešte predávajú?!), vlasy zopnuté v cope gumičkou zošúľanou zo siloniek (akože fakt!) a na pleci kabela (presne taká, akú sme nosili ako deti v škole na dňoch plynového poplachu). Čo v nej trepal do divadla, to sa asi nikdy nedozviem. No, aspoň že tá hra to zachránila. *Fetišistky*

môžem odporúčať. Fakt dobré. Určite lepšie ako tie pokusy o dialóg, o ktoré sa tam niekto neúnavný a hlavne nechápavý pokúšal.

Ruka na mojom kolene:

„Mama mi vravela, že nemáš partnera.“

„Vieš, ja si vlastne ani nikoho nehľadám.“

V živote by mi nenapadlo, že túto vetu niekedy poviem. Ale osud vie byť fakt škodoradostný.

„A to chceš zostať sama?“

„Chystám sa na Island, preskúmať tamojšiu alternatívnu hudobnú scénu.“

Niekedy mávam celkom dobré nápady. Jasná veta, aby pochopil, že nemá nádej, nie?

„Aha. A kedy sa vrátiš?“

No, čo povedať na toto?

„Ale, Beta, čo ty tu?“

Tento hnusný piskľavý hlas poznám. Kolegyňa Lena. Dosť že na ňu človek musí pozeráť v práci, ešte aj tu, vo svätostánku kultúry, sa mi bude pod nohami motať táto nekultúrna kreatúra.

„Zoznámíš ma? Vidím, že máš zaujímavú spoločnosť. Aký originálny mladý muž... Teší ma, ja som Lenka. Betina dobrá kolegynka...“

Ha ha ha, teraz fakt neviem, čomu udelím cenu Vtip večera. A k tomu ten Lenin pohľad, čo jasne hovorí: ďalší muž, čo neobjavil kúzlo môjho štyridsaťročného lona – sem s ním, ale rýchlo.

„Lena, fakt nemám čas sa tu s tebou vybavovať. Ponáhľame sa.“

„Ale no, po dobrom divadelnom kúsku predsa treba trošku poprežívať dojmy.“ Kde tá na toto chodí?!

„A kto vyberal hru? Áá, vlastne že sa pýtam – veď tu píšú: súčasná story o lokálnej mediálnej hviezde s globálnym imidžom. No a naša najväčšia hviezda Betka predsa nevynechá hru napísanú na jej počesť.“

„Tak potom ste jediná, ktorá nevie, že najväčšia hviezda má pred priezviskom Marianna.“

Ale, jedna nula pre teba, Marek. Nezdáš sa.

Ale tú smsku aj tak musím napísať. Nebudem ho vodiť za nos. Nemala som guľe povedať mu to naživo, tak aj keď je to hlúpe, smsky dokážu zachrániť situáciu. Fakt nie je o čom, o päť rokov mladší, z úplne inej galaxie, ešte stále študuje, podľa jeho reči sa zdá, že mu to ani nikdy nezapne a z tej paródie na bozk, čo vyrobil pri odchode, je mi jasné, že sa bozkáva ako nadržaný krtko. A toto všetko si veru rada nechám ujsť.

„Prepac, ze takto, ale asi bude lepsie, ak budem uprimna. Nemyslim si, ze ma zmysel nieco medzi nami rozvijat, kedze sme kazdy uplne iny. Som presvedcena, ze si coskoro najdes skvele dievca blizsie tvojmu vkusu. A moje cislo mozes vymazat. Dakujem. A pekny vecer este. Betka“

Celkom diplomatické, nie? Na toto sa nikto nemôže uraziť. Tak, a je to za mnou.

V smskovom ošiali som dala vedieť, ako to dopadlo, aj Mime a Katke. Bolo mi jasné, že už majú pripravené riešenie, tak som sa začala psychicky pripravovať na ďalšiu skúšku odvahy. A súdnosti.

Mima zareagovala ako prvá:

„Je jasné, že nebol tvojou cieľovou skupinou, čiže musíme prikrčiť k ráznejšiemu vymedzeniu. Ak chceš naraziť na ozajstné kapacity, musíš ísť niekam, kde sa nachádzajú. Džentlmeni na úrovni, elegantní muži s vyberaným vkusom. Presne to je ono! Peťo chodí na stretnutia s partnermi do jednej reštiky, skvelé prostredie, atmosféra, fakt extra spoločnosť. Počkaj, ako sa to volalo... Caribics. Poznáš? Tam pod hradom.“

„Jasné, že poznám. Čo tam dva kusy mŕtvej ryby s nejakou buriňou stoja aspoň stovku, to myslíš, nie?“

„Drahá, keby si lovila v takomto rybníku skôr, nemuseli by sme to teraz riešiť. Takže – nechcem počuť ani slovo. Pekne sa nahod' a choď si tam hneď zajtra vybaviť pracovnú večeru.“

„A s kým, to mi nechceš povedať?“

„S obchodným partnerom, ktorý ti žiaľ, zavolá, že nemôže prísť. A ty už budeš mať objednané víno, budeš sama, a ja verím tomu, že sa objaví nejaký hrdina, čo ťa bude chcieť zachrániť.“

„No to je naozaj výborný nápad. Lepší nemáš na sklade?“

„Moja, chceš chlapa alebo nie?“

Odpoveď je jasná. Nahodila som Hugo Boss kostým, ktorý ma minulý rok stál mesiac bez večerí, a napelešila som sa k jednému stolíku, pekne všetkým na očiach. Rizling ma už pomaly začína rozohrievať, a tak sa púšťam do hereckej etudy o čakajúcej biznismenke. K dokonalosti mi chýba už len nejaký Wall Street Journal.

Odzrazu periférnym zrakom spozorujem pohyb neďaleko stola. Zdvihnem hlavu a – to bolo to posledné, čo som mala urobiť.

„Betuška, si to ty? Taká som rada, že ťa vidím. Ako dlho si sa už u nás neukázala! Hádám aj rok tomu bude. Neprisadneš si ku mne? Karola bolí hlava a mali sme rezervovaný stôl na výročie, tak som došla aspoň ja. No pod' sem, veď nikoho nečakáš, nie?“

Anjeličku strážničku, kde v riti zase si? Toto sa mi asi sníva. Ja viem, že nie som veľmi poslušné dievčatko, ale takýto trest si nezaslúžim.

Dnes ma tu mal predsa zbalit' úžasný, skvelý, výnimočný muž. A toto, čo je? Ovoniavam víno, hľadám stopy nejakého halucinogénu.

Ale nič.

Iba Robova mama priamo predom mnou...

Kapitola 3.

Správa

„Zdravím...“

Pozerá na mňa a usmieva sa. Matky po päťdesiatke sú fakt špeciálna kasta ľudí. Pre ne budú synovia stále len malé deti, ktorým, ak náhodou trošku neposlúchajú, stačí dať po zadku a všetko bude zase po starom. Tváriť sa „nič sa nestalo“ vedia dokonale. Čo tam po nejakom blbom rozchode.

„Nevyzeráš veľmi dobre, nejaká si bledá a pochudnutá. Mala by si poriadne jesť.“

Je to len zdvorilostné gesto, alebo si naozaj myslí, že túžim po jej radách?!

Snažím sa o ústup z bojovej línie: „No, vlastne aj idem na večeru, ale pomýlila som si reštauráciu. A už ma čakajú...“

„A ani sa neopýtaš, ako sa má Robko?“

Absurdnejšiu otázku by som nevymyslela.

„Každý máme už svoj život, a on je iste spokojný.“

„Ale prosím ťa, ako môže byť spokojný bez rodiny. Keby si si ho udržala pekne doma, mohli ste mať už teraz deti a nemusel by behať kade-tade po svete. Ale vy moderné ženy...“

Tak dosť! Toto naozaj nepotrebujem počúvať.

„Nejako mi nie je dobre. Zavolám si taxík.“

„Nie si tehotná?“

Ona fakt nie je normálna.

„Majte sa!“

„Aj ty, Betuška. Dúfam, že sa čoskoro zas príjemne pohovárame.“

Ja nie.

„To Bacardi je hnusne teplé.“ Máme všetky tri zraz u Mimy a zapíjame akúsi divnú príchuť dnešného dňa.

„Mala som ho schované v skrini. Peťo nemá rád, keď takto posedávame pri drinku, vraj len vymýšľame sprostosti a zabíjame čas.“

„No v podstate nie je ďaleko od pravdy.“ Kaťuši sa to zrejme zdá náramne vtipné. „Nabudúce dáme spicha u mňa, ja môžem zaplniť chladničku fľašami od vrchu až po spodok a nikomu to vadiť nebude.“

Z letargického posedávania ma prebral zvuk zvončeka. Znel celkom naliehavo.

„Čakáš aj niekoho iného?“

„To je určite správca. Mal prísť skontrolovať radiátory.“

Kaťuša bola rýchlejšia. Otvára dvere a vpúšťa dnu neskutočného sympatáka. Ako ten inštalatér zo Zúfalých manželiek. To je ako sen.

„Dobrý večer, prepáčte, že takto neskoro, ale...“

„Ó, to vôbec nevadí.“ Kaťuša nemárni ani minútu. „Začneme v kuchyni, ok?“ a už tam svoju obeť spokojne vedie.

Mime to vôbec neprekáža. Vlastne vyzerá, akoby to ani nevnímala.

„Mima, čo je, trápi ťa niečo?“

„Peťo.“

„Ale nie, ten vždy úžasný a dokonalý Peťo? Čo spravil?“

„Nič. Nerobí nič preto, aby sme mali dieťa. Ja nechcem viac čakať. Nemám už dvadsať, a aj v robote to v pohode zoberú. Ale on sa o tom nechce ani rozprávať. Že na to máme ešte kopec času.“

Dnes visia vo vzduchu samé tehotenstvá. Atmosféru ako vždy odľahčila Kaťuša.

„Aj ja chcem dieťa. S týmto tu. Dokonalý genetický fond.“ Nadšene sa usmieva a ukradomky stále nazerá do kuchyne.

„Moja, ty sa staraj, aby si neporodila dvojčičky a každé inej národnosti. Tvoja mamka by ten pohľad do perinky neprežila.“

„O mňa sa neboj. Rieš seba. Mesiace vyplakávaš, že nemáš chlapa, a keď ti príde jeden úžasný ako na zlatej tácke, tak kašleš naňho.“

Zachránila ma Mima.

„Nevšimla si si pri tom zízaní na neho obrúčku? Jeho žena je fakt milá. A nedávno sa im narodila dcérka.“

„Mima, neboj, aj na Peťu to isto skoro príde...“

Pripadalo mi to hlúpe. Stále tu riešime len moje túžby a čo Mima túžba po dieťati? No bez Peťu to nevyriešime.

„Hmm, taká škoda,“ Kaťuši správca nejako neschádza z hlavy. „Idem ho ešte skontrolovať.“

S Mímou si miešame druhý drink.

„Takže, potrebujeme niekoho pekného, inteligentného a slobodného.“

„Áno, a jeho matka by mala bývať aspoň sto kilákov odtiaľto. Pre prípad rozchodu.“

„Ešte si si ani s nikým nezačala a už myslíš na rozchod. Takýto negativizmus vysielajú žiarenie, ktoré mužov odpudzuje.“

„Ja nevysielam žiadne žiarenie, proste sa chcem len zamilovať. A nechápem, prečo je to také ťažké...“

„Neboj, mám ďalší nápad.“

Plán bol jednoduchý. Obehnem pár architektonických štúdií, vyberiem si to, v ktorom bude najzaujímavejšie mužské osadenstvo a objednáam si návrh novej kúpeľne. Potom si to rozmyslím a architekta ako ospravedlnenie pozvem na večeru. A je to.

V nedeľu večer sa mi to zdalo skvelé. Ale prečo pondelkové rána dokážu všetko pokaziť? Pondelky sú fakt hnusné. A najhnusnejšie sú u šéfa na koberčeku.

„Bety, ten event, čo ste riešili v Pezinku, volal mi dodávateľ, že tie rozpočty sú nereálne. A event má byť o dva týždne, však? A ako chcete navýšenie vysvetliť klientovi? Choďte to, prosím vás, vybaví!“

Ach jaj, pondelkové rána. Plné cesty, depresia z toho, že sme cez víkend zas nestihli všetko, čo sme chceli. A u niektorých aj mierna opica. Ale aspoň skočím po stretku na nejaký dobrý obed do Zámockej vinárne.

Parkovanie prebehlo bez problémov. Dúfam, že tak prebehne aj stretnutie. Usádzam sa v zasadačke a čakám na príjemnú pani, s ktorou sme rozpočty dohadovali. Ale odrazu vojde vysoký, skvele nahodený chlapík.

„Teší ma, Marián, kolegyňa vám zrejme o mne hovorila. Dnes nemohla prísť.“

Aha. Nehovorila, ale čo už. Celkom príjemná zmena.

„Aj mňa teší, Alžbeta. Ale volajte ma Bety.“

„Takže, Bety, poďme na to.“

To som jáá, tvoja smská, to som jáá, tvoja smská...

Ja som si nevypla telefón. Doriti. Trapas!

„Prepáčte...“

Moja hanba je veľká, ale zvedavosť ešte väčšia.

„Daj mi sancu. Myslim, ze nase zivoty sa nepretali nahodou.“

Môj bože, čo je toto?

Kapitola 4.

Návšteva

Dostali ste už niekedy smsku, ktorú ste v prvom momente absolútne nepochopili, nedošlo vám, od koho je ani po minútovom zizaní na číslo odosielateľa a čas jej príchodu už ani nemohol byť nevhodnejší? Tak presne viete, čo mi práve beží hlavou. Netušíla som, že v okruhu známych, ktorým som zverila svoje číslo, je niekto schopný a ochotný vyplodiť takúto sprostosť.

„Ehmm...“

Skoro som zabudla na nového známeho.

Vraciam sa do reality: „A kde je vlastne vaša kolegyňa? Chcela som s ňou prebrať jednu dôležitú vec.“

„Na služobnej ceste.“

„A kto iný mi môže pomôcť s týmto projektom?“

„Napríklad, ak by ste o to mali záujem, tak aj ja.“

Teraz som si ho všimla ešte lepšie.

Vyzývavý úsmev, krásne modré oči, a fakt dobrý parfém. Dôležité veci mám očakované, môžeme pokračovať.

„Ale áno, vašu pomoc prijmem veľmi rada.“

„Viete, vaša spoločnosť nám pri tomto projekte aj napriek predbežnej dohode enormne zvýšila ceny za rovnaký objem služieb, čo má, samozrejme, negatívny dopad na ďalšiu spoluprácu s naším klientom....“

„Takže hlavný dôvod vašej návštevy je nižšia cena.“

„Dôvodom je snaha o vysvetlenie a dohodu...“

„Ktorej cieľom má byť nižšia cena, nie?“

Typický obchodník. Rýchle k veci, načo sa zabávať rečičkami. V posteli je určite taký istý – zhodiť sako, rozopnúť nohavice, nadvihnúť sukňu. Ved' cieľ je jasný, tak načo strácať čas?

Zas mi myšlienky utekajú zlým smerom. Sústreď sa, sústreď sa, sústreď sa!

„Budem veľmi rada, ak naša debata povedie k uspokojeniu oboch strán.“

Zdalo sa mi to, alebo som to fakt povedala? Uspokojenie, nie!

Kdesi som čítala, že dve tretiny mužov už mali milostný pomer v práci. Ako to asi funguje? O dve percentá ho musíme stiahnuť – stiahni si tie nohavice, áno, ach – a ceny za ten mediálny priestor musíme ešte vybartrovať, ó áno, ešte, ešteé...

Fakt šťastie, že neexistuje čítačka myšlienok.

„Viete čo? Áno. Chcem nižšiu cenu. Nie som ochotná zaplatiť vám ani o korunu viac. Stanovili sme si jasné podmienky. Ste ochotný ich dodržať, alebo mám nájsť iného dodávateľa?“

Tak! Nebudem sa s ním babrať. Aj ja to mám rada rýchlo a natvrdo.

Popoludnie v práci ubehlo bez problémov. Ako vždy, keď sa rokovanie podarí. Ešte vyplniť time sheet, odpísať si výdavky a môžeme ísť domov. Alebo žeby na nejaký nákup? Iba taký maličký, len si spraví radosť nejakou drobnosťou.

V Avione bolo ako vždy zhromaždenie národov a maličkým darčekom bola nakoniec nová vôňa. A kafčo. Caffé Latté, to milujem. Pokojnú chvíľku s kávou prefal hnusný zvuk mobilu na susednom stolíku.

Pripomenul mi moju rannú smsku. Skoro som na ten literárny skvost zabudla.

Rozmýšľaj, kto to posielal? Čo, ak je to omyl? Pošlem naspäť smsku s otáznikom. A vtedy mi to došlo. Marek. Jeho číslo som si hneď po tom pamätnom večere vymazala, ale on očividne nie.

Panebože, za akú šancu to ten neosvietenec oroduje?!

Nebudem mu odpisovať. To je najlepšie.

Hneď ako chlapovi odpíšete, začne vás on zasypávať ďalšími smskami, nelogickými argumentmi, mužskými výčitkami a inými ničiteľmi ženských nervov. Najlepšie je prestať a kašľať naňho. Nech si nerobí nádeje. Premýšľam a pomaly prechádzam s vozíkom medzi regálmi.

Jogurty, rožky, šunka, reďkovky,

Hádzem do košíka aj nejaké chipsy, dobre padnú večer na upokojenie. Hmm, aj víno? Nie, krot' sa, včera sme mali dosť.

Telefón znovu zapípal. Dohodla som sa sama so sebou, odpisovať nebudem. Ale prečítať si môžem.

„Ahoj, lienka, jak mas? Mati spominala, ze ta stretla v restike. Neprehanej to s tym bojkotom domaceho varenia. Nik ta nebude chciet :)“

Robo?!

Kde je tá ulička s vínom?

Pozerám z okna do tmy. Vo väčšine okien sa ešte svieti, stačilo by vziať ďalekohľad a môžem vstúpiť do cudzích životov. Láska, nenávisť, ľahostajnosť, šťastie, depky, domáca pohoda, stereotyp, nuda, závisť, partnerská podpora, hádky, bitky, milovania... všetko, o čo životu ide. A ty ho musíš žiť. Každý večer si ľahnúť s plnou hlavou myšlienok, ktoré neustále víria v unavených mozgových bunkách. Prečo sa to nedá vypnúť? Prečo musí človek myslieť aj na to, na čo vôbec nechce? Ak sa mi nepáči niečo na tele, idem do fitka a trénerovi poviem – chcem zhodiť zo zadku a stehien. Ale čo keď sa mi nepáči niečo, čo mám v hlave? Kam mám ísť?

Chcem si z hlavy vyhodíť Roba. Nie že by som ho tam stále mala v pozore, ale presne v takýchto momentoch je mi jasné, že mi tam ešte chvíľu bude zavadzať. Zmes ľútosti, smútku, nepokoj, nádeje, keď človek nevie, čo bude a hlavne, kedy to bude. A či vôbec...

V utorok ma pred prácou čakala Kafuša.

„Mám prekvapko!“

„Kde? V kufri auta?“

„Tak tam by som ho dostala jedine zviazaného. Ale to by tiež mohlo byť zaujímavé.“

Začalo mi dochádzať, že prekvapko bude asi živé a určite nie štvornohé.

„Lístky do kina. Nejaká ťažká romantika. No a idem ja s Benym a tyyyy...“

„A jaaa...?“

„S Marcelom.“

„A to je kto? Benyho objekt, u ktorého sa nepotvrdila tá správna orientácia?“

„Náhodou, dnes sme fotili novú jarnú kolekciu a on sa pozná s fotografom, a tak... Je úplne úžasný, sexy, je s ním strašná sranda a vôbec – v pohode pristal na dnešné rande naslepo.“

„A čo si mu nahovorila? Že máš kamošku, ktorej zostáva posledných pár dní života a on by mohol urobiť nejaký dobrý skutok?“

„Moja, prídeš a uvidíš!“

Marcel, Marek, Robo... Cynik by povedal, že aj tak je to jedno. Lebo každý má nejaké chyby, ktoré začnú po čase tomu druhému liezť na nervy.

Nechcelo sa mi ísť domov prezliekať, ak sa mu budem páčiť aj po osemhodinovom pracovnom strese, bude to aspoň dobrý začiatok. A zrkadielko pod nátlakom uznalo, že nevyzerám až tak strašne.

Ale on vyzeral fantasticky.

Prijemný. Galantný (ešte som to slovo nezabudla). Naozaj vtipný. Inteligentný. Slobodný (ach, chvalabohu).

Cítila som sa fajn. Smiala som sa. Zabudla úplne na všetko. A tešila sa ako malá.

Ani neviem, kedy odišla Kaťaša s Benym. Zobudila som sa, až keď nám čašník otrčil pred nos účet.

„Môžem poprosiť? Zatvárame.“

Žiarivé hviezdy, hrejivý chlad večera, ružové sny. Celá noc dýchala zvláštnou sviežou vôňou.

„Zavolám taxi. Kde bývaš?“

Lahké kroky, mám chuť vybehnúť na štvrté pešo. Akoby som zvládla všetko, akoby mi dala noc novú silu.

„Vďaka za pekný večer. Neverila som, že to bude také fajn.“

„Aj mne bolo potešením. Ale nie je ešte priskoro na rozlúčku? Čo tak pozvanie na čaj?“

Hmm, toto som videla v amerických filmoch. A vždy som to neznášala. Celý večer sa niečím nalievajú, tak prečo potom má chlap tú nutkavú trápnu chuť na nejaký čaj?

Nohy mám akési ťažšie.

„Môžeme zájsť na čaj trebárs zajtra. Poznám fajn čajovňu. Teraz som už unavená.“

„Ja ťa rád prebudím k životu. Bude to stáť za to.“

Prečo sa mi ten jeho úsmev prestáva páčiť?

„Prepáč...?“

„Ty prepáč, ale ja som si myslel, že toto bude rande!“

„Veď bolo, nie?“

„Nie sme malé decká, nehovor mi, že nevieš, čo znamená, keď si dvaja dospelí dajú rande. To som akože zbytočne zabil celý večer?!“

Tma noci na mňa prudko spadla. Všetko je odrazu akési čierne. A mesiac sa na mňa škodoradostne vyškiera.

Večer so mnou je zabitý čas? Tak presne toto som potrebovala!

Opäť pozerám do okien naproti. Sviatia už len niektoré. Ako sviečky, ktoré aj tak raz zhasnú. Ako moje sny, ilúzie, nádeje. Vždy príde niekto, kto mi ich zhasne. Prečo je to také ľahké? Stačí jedno sfúknutie a je po nich.

Čo je horšie, keď večer nemôžete zaspáť, alebo keď vás ráno prepadne zvonenie budíka? A telefón do toho.

„Môžeš, prosím ťa, hneď teraz prísť?“

Keď mi Mima volá tak skoro ráno, asi to bude niečo vážne.

Sedím v aute a šúchanie vlhkou vreckovkou po tvári mi nahrádza rannú hygienu. Vybieham na druhé poschodie. Dvere mi otvára riadne nabrúsená Mima. A za ňou stojí mladá uplakaná žena. Čo to má byť, zápis do klubu hysteriek, alebo nejaký zlý fór?

Kapitola 5.

Prekvapenie

„Konečne si tu. Ja už na to nemám nervy.“

Stojíme všetky tri na chodbe a na moju nevyspatú tvár sa ako na poslednú spásu upierajú oči tej neznámej. Snažím sa o nenápadné žmurkanie na Mimu – to je akože kto?

„Tak stalo sa tu niečo?“ chopím sa radšej vedenia netradičnej schôdze.

„Vlastne áno aj nie. Táto pani je manželka nášho správcu. Pamätáš, ten, čo tu bol v nedeľu kontrolovať radiátory. Vzala si do hlavy, že tu so mnou niečo mal a nedá si vysvetliť, že sa nič nestalo.“

No toto je sranda. Ja so svojimi problémami romanticko-erotickeho druhu tu mám riešiť žiarlivostné scény a vysvetľovať niekomu, že muži môžu byť aj verní a to, že sa večer motajú v cudzom byte, neznamená hneď nejaké zahýbanie.

„Je to síce trápne, ale aspoň vás predstavím. Bety. Jarka.“

Podanie ruky také nijaké, pohľady podozrievavé, a vzhľadom na situáciu sa nám slová „Teší ma“ nejako nedrali cez jazyk. Minimálne preto, že som teraz mohla ešte sedieť doma pri káve a pomaly sa zobúdzajú pri Teleráne.

Teraz už známa konečne prehovorila: „Možno vám je to trápne, ale ja naozaj neviem, čo mám robiť.“

Chcelo sa mi povedať – ísť domov a neotravovať slušným ľudom rána. Ale k psychicky labilnejšej žene tesne po pôrode sa treba správať citlivo. Ktovie, čoho je schopná.

„Bety, zavolala som ťa, aby si jej potvrdila, že sa naozaj nič nestalo. Veď si tu bola.“

Aha, takže ja som alibi. Tak to by sa patrilo dať nejakú dôveryhodnú reč dospelej a zodpovednej osoby, ktorej sa dá veriť.

„Skutočne mi je ľúto, že máte takéto podozrenia, ale bol to obyčajný babský večer, a váš manžel naozaj len skontroloval radiátory a šiel preč. Nemusíte mať žiadne starosti. Vyzeráme vari ako ženy, čo kradnú iným mužov?“

Rečnícka otázka.

Ale fakt je to celé smiešne. Veď Mima je vydatá a ten chlapík býva o dve poschodia vyššie. Keď už, tak si predsa nebude hľadať milenca priamo v baraku.

„Ale podľa vás je normálne, keď chlap, čo má rodinu, ide v nedeľu kontrolovať inej žene radiátory, a ešte k tomu vtedy, keď jej manžel nie je doma? A vrátil sa celý vysmiaty a večer sa odmietol milovať, lebo že je unavenýýýý...“

A tak som sa aj ja stala svedkom veľkého náreku v priamom prenose. Ale to, že vešia cudzím ženským na nos, že jej muž s ňou nechce sexovať, ma dostalo ešte viac. Ktovie, ako dlho sú spolu, keď nechť manžela považuje za signál nevery. Ale veď ona si zvykne.

Veziem Mimú do práce a snažím sa pochopiť ten ranný výstup: „Keď som tam stála u teba na chodbe, mala som pocit, že ešte snívam.“

„Mne to hovor. Zvonila ako besná, myslela som, že jej v byte horí alebo čo. Takéto šoky! Je fakt možné, aby žiarlivosť doviedla ženu k takýmto šialenostiam?“

„Hmm, ktovie. Možno je ten jej inštalatér riadny kvietok.“
„To je mi úplne jedno. Ja si od neho nič iné okrem radiátorov kontrolovať nenechám.“

Po práci som schytila tašku s teplákmi a chystala sa vybiť si nervy na aerobiku. A pri tom vypláchnuť Kaľuši žalúdok. Dohodiť mi takého donchuana, ako bol Marcel, to mi ozaj na psychickej rovnováhe nepridalo. Aspoň že tá fyzická rovnováha je zatiaľ v poriadku. Teda, asi nie úplne. Cestou dolu schodmi mi odrazu puklo v kolene. Hrozne nepríjemný pocit. A neprestalo to ani po masáži.

„Kata, bolí ma koleno. Čo s tým?“
„To máš z tých tvojich nepravidielných tréningov. Posilka raz za mesiac, si myslíš, že to ti nejakú pomáha?“

„Zas si múdra, ale vecnú radu od teba nedostanem. Tuším sú na to nejaké tie bandáže a gély, nie?“

„Ježišu, vieš čo mi napadlo? Choď k ortopédovi. Tam chodia všelijakí zaujímaví muži. Hokejisti, futbalisti, kadejakí biznismeni, čo po robote chodia liezť, alebo hrať squash. V čakárni budete vedľa seba sedieť a to je tvoja príležitosť. Prihovoríš sa, hodiš nejaký vtíp...“

Ako dobrý vtíp mi pripadal tento jej nápad.

„To čo sa mám spýtať – Aj vy tu čakáte?“
„Však si niečo vymyslíš, nie? Na čo máš tú hlavu? Ja som počula, že v čakárni sa ľudia v pohode zoznamujú.“

„A potom, keď sa teda nejakým zázrakom zoznámime, tak čo? Vypýtam si jeho číslo od sestričky?“

„Načo číslo, stačí náhoda. Budeš si odpisovať ordinačné hodiny z dverí a náhodou budeš počuť, kedy mu nakážu ďalšiu kontrolu. Alebo sa nenápadne spýtaš, kde sa mu to zranenie stalo a potom tam ako náhodou prídeš a...“

„Áno, náhodou som išla okolo a napadlo mi - nezahrám si sálový futbal?“

„Nefrflí! Osudu treba pomôcť.“

Večer úplne hotová prepínam telku. Na obraze výlevy Rosamunde Pilcherovej. Aha, veď dnes je streda. Romantika musí byť, keď už niet s kým praktizovať to správne heslo dňa. Sex bez lásky je aj tak naprd. Voči vibrátoru aspoň nemám výčitky, keď sa vedľa neho ráno prebudím. A určite nič nechytím.

Čumím na telku, krásne more, zelené lúky, ťažká romantika. Vlastne, čo proti tým sfilmovaným červeným knižniciam ľudia majú? Ženskej duši túžiacej po láske dobre padne vidieť muža - hrdinu, ktorý bojuje za kráľovnú svojho srdca...

Ach, bože, to sú shity, idem spať.

Aspoň že týždeň ubehol celkom v pohode. Nič závažné sa už nestalo, dokonca sa mi ozval tvrďas Marián a ceny upravil. Smerom nadol, samozrejme. Zdá sa, že na niekoho môj šarm pôsobí. Ale koleno ma stále bolí. Rozmýšľam, že k tomu ortopédovi predsa len skočím.

Sedím v čakárni, okolo samé strápené tváre a rovno vedľa mňa sa usádza asi storočná polochromá babička.

„Babka, nemáte číslo, už vás nezoberie.“

„Čo hovoríš?“

Takže babka je ešte aj hluchá.

Pohľad mi padol na nedočkavého chlapíka s röntgenovou snímkou v ruke. Nohu má obalenú čímsi neznámym a pupok tukom. Ešte že si nezlomil nejaké rebro. To jeho brucho by žiadny röntgen nepresvietil. Ale kde sú všetci tí sexy športovci a aktívni biznismeni? Dnes nie je ten správny deň?

Zdá sa, že nie je. Potvrďuje mi to aj sám ortopéd.

„Čo máte?“

„Pichá ma v kolene. Už dva dni.“

„Ja tam nič nevidím.“

„Ale ja to cítim.“

„Ukážte...“

Tlstými prstami mi pichá do jabĺčka.

„Prejdite sa mi tu hore dole... Hmm, vyzerá to celkom normálne. Netreba si robiť starosti, prejde to samo.“

„Keby to samo chcelo prejsť, tak za vami nechodím.“

„Moja milá, kedysi ľudia nechodili s každou bolesťou k lekárovi a prežili. Príroda si pomôže aj sama.“

Ok, tak nabudúce si namočím nohu do potoka a vytrieskam žihľavou. A prestanem platiť zdravotné odvody.

Týždeň končím v Auparku. Kupujem bandáž (to je nenormálne, koľko tieto veci stoja), Pawlowskej knižku Proč jsem se neoběsila (presne toto potrebujem) a tri Mily. Doma si vyložím nohy, budem maškrtiť, trúsť si na sveter a spokojne čítať. Aj tak môže vyzeráť pekne strávený piatkový večer ženy tesne pred tridsiatkou, nie?

Pes mi olizuje čokoládovú polevu z prstov a myšlienky mi ubiehajú zase tam, kde už hranice ovládania môjho vedomia nesiahajú. Áno, presne tak, Robo.

Čo mala tá smska znamenať? Betulienka lienka, tak mi hovoril keď sme spolu začínali. Ale nasral ma. Čo je jeho do toho, kde sa stravujem a či ma niekto chce alebo nie? Nech sa stará o seba a svoju muziku..

Bol teplý február, presne tak ako teraz. Strašne som sa tešila na Valentína. Nech som trápna, no a čo. Prečo si upierať tento malý sviatok? Prvý rok sme spolu neboli, mal koncert v Prahe. Ale teraz som akosi tušila, že ma čaká niečo výnimočné. A tak som čakala na jeho sms, nechcela som to prekvapenie mojím vyzvedaním narušiť. Neozval sa mi od rána, ale to bolo pri skúškach kapely bežné. No neozval sa ani večer. Nevydržala som a zavolať som mu ja.

„Prepáč, ale nemôžem, musím byť v štúdiu.“

„Práve teraz, na Valentína?“

„Veď si to vynahradíme inokedy, čo tam po jednom americkom sviatku.“

„Ale mne tak strašne chýbaš, chcela by som byť s tebou. Nemôžeš sa zastaviť neskôr, aspoň na chvíľku?“

„Sorry, ale fakt máme toho veľa. Ja ti zavolám.“

Nechápem, čo to vtedy do mňa vošlo. Mužom sa prekvapenia nemajú robiť. Teraz už viem prečo. Nikdy to nedopadne tak, ako si to žena predstavuje.

V štúdiu nebol. Ale u neho v okne sa svietilo. Takže už je doma. Ešte stále som bola plná nadšenia z toho, že ho takto príjemne prekvapím.

No prekvapená som bola ja.

Dvere jeho bytu otvorila mladá žena. Úplne iná ako ja. Vysoká, blond, asi tak tridsaťpäť kíl. Usmievala sa. Vyzerala ako šťastná žena, pre ktorú jej milujúci partner pripravil krásnu valentínsku oslavu.

Nepotrebovala som vedieť viac. Zrazu mi to došlo.

Všetky tie nahrávačky, keď z toho aj tak nič nebolo, všetky tie súkromné koncerty, na ktoré som ja vraj nemohla, všetky tie straty signálu na mobile, lebo že hrajú v pivničných puboch...

Áno, Valentín je hlúpy americký sviatok.

Zaspať pred televízorom, tak to sa mi už dávno nepodarilo. A nesníva sa mi, fakt niekto zvoní. Kto zas otravuje?

„Zobudil som vás? To mi je ľúto. Som váš nový sused, Maroš. A potrebujem vypustiť radiátory. Neviete mi povedať, ktorý ventil patrí k tomuto bytu?“

Radiátory? Čo majú, do pekla, všetci muži v poslednej dobe s tými radiátormi? To je nejaké nové tajné heslo á la ukážem ti zbierku motýľov?

„Teší ma – Bety. Ale toto fakt neviem, ja si radiátory nevypúšťam. Ja ich používam na kúrenie.“

„Aj ja tak plánujem, keď ich vymením za nové. Ale predtým ich treba vypustiť.“

Tak som zase ukázala svoju prenikavú inteligenciu a zmysel pre praktickosť. Čo čakal, nemal zvonieť v sobotu o ôsmej ráno.

„No tak v tomto vám naozaj nepomôžem.“

Chcela som zavrieť, no môj pes sa už začal aktívne zoznamovať. V psom svete je to veľmi jednoduché, oňuchajú a hneď vedia, či sa im dotýčný bude páčiť alebo nie.

„Brina, sem pod.“

„Krásny psík. Aj ja mám – retrievera. Možno z nich budú kamaráti.“

Tak čo tento otravný chlap chce? Ísť vypúšťať radiátory alebo zakladať diskusný kynologický krúžok?

Pozerám na neho a zisťujem, že mne sa páčiť nebude. Príliš slobodný účes, príliš suverénny úsmev...

„Máte rada čokoládu, však?“

„Ako viete?“

„Máte ju na brade. A kým pôjdete so psom von, tak sa radšej ešte aj učešte.“

Kto je zvedavý na jeho rady? Ledva sa nasťahoval a už tu bude trúsiť svoje múdra? No kým som mu to stihla vrátiť nejakou štipľavou poznámkou a zabuchnúť dvere, otvorili sa dvere výťahu.

A ja som stratila reč.

„Ty?!“

Kapitola 6.

Otázka

Z dverí vyšiel on. Ten, ktorý si môže byť stopercentne istý, že jeho šance sú nulové. Stáli sme tam teraz ako tri vyorané myši. Lepšie povedané, oni dvaja stáli, pozerali na seba a ja na nich. Jeden sa usmieval od ucha k uchu, akoby objavil nový kontinent a druhý držal v jednej ruke svoju nerozlučnú tašku a v druhej snežienky...

Zbaviť sa volajúceho, ktorého nechcete počuť, je ešte celkom jednoduché. Ale zbaviť sa človeka, ktorého nechcete vidieť a on práve stojí pred vašimi dverami, to je už väčšia výzva. Naozaj mi sobotné ráno nemohlo nič viac spríjemniť ako nečakaný Marekov príchod. Stojí tu s tým svojím oddaným pohľadom a kvetmi v ruke. Čo mu mám teraz povedať?

„Čo tu robíš?“

„Chcel som... Neodpísala si mi na smsku, tak mi napadlo, že či nebude lepšie, keď prídem. Osobne. Vieš, ja...“

„A odkiaľ vieš, kde bývam?“

„Tvoja mama...“

No jasné, tá vie najlepšie, čo potrebujem. Adrenalinové víkendové zážitky hneď zrána. Rýchlo rozmýšľam, čo s ním. Je vlastne

taký nevinný (nikdy by som si nepomyslela, že tento prívlastok sa dá použiť na muža) a s tými kvetmi chce byť len milý.

Myšlienky v hlave behajú – pozvať dnu, poslať preč?

Zrakom zablúdím na nového suseda. Ten drzý ksicht tam ešte stále stojí a usmieva sa. Čo je mu tu smiešne? Nechcel sa ísť náhodou hrať s radiátormi?

„No tak pod' ďalej. Vlastne si ma veľmi príjemne prekvapil.“

Hádzem na suseda provokačný pohľad a konečne zabuchujem dvere.

Ale teraz mám toho druhého v byte a neviem, čo s ním ďalej. Tak som to pekne vybavila!

„Marek, necháp to nejako inak. Nechcela som to s tebou riešiť na chodbe, ale môj názor predsa poznáš. Medzi nami dvoma nič nebude. A vôbec, nebol to dobrý nápad sem chodiť.“

„Ja viem, ale keď dnes máte ten sviatok. A ja som ťa chcel len potešiť. Tu máš...“

Deň žien. Kto si na tento sviatok ešte pamätá?! Ale, skoro by som zabudla. Marek je z katalógu Správny chlapec, vydanie – ročník 1982. On si to pamätať musí.

Stojí, pozerá na mňa tými nevinnými očami a podáva mi kyticiku snežienok. Toto je teda situácia...

Nakoniec si beriem kvety a kým pre ne v kuchyni hľadám vázu, beriem si aj čas na rozmýšľanie. Poslať ho teraz preč a zjaví sa tu nedajbože zas na Deň detí alebo matiek. Od neho sa dá čakať zrejme všeličo. Ale odvalu má, to sa musí nechať, aj keď na to nevyzerá. Zaujímavé, že tí, od ktorých takéto gestá čakáme, sa k ničomu nemajú a potom prídu nejakí Marekovia a vyrazia nám dych.

Pozerám spoza zárubne. Stojí na chodbe a hrá sa so psom. To je zvláštne, Brina sa len tak s hocikým nebaví.

„Vidím, že ťa to prekvapilo, ale prečo nespraviť niekedy niečo spontánne? Lepšie ako by sme mali obaja sedieť sami doma na zadku.“

Ako, doriti, vie, že by som dnešný deň trávila sama? Vyzerám tak zúfalo?

„Môžeme vziať aspoň Brinu von na prechádzku. Zdá sa, že sa už pýta.“

On si pamätá meno môjho psa. Nemôžem si pomôcť, ale toto

na mňa fakt urobí dojem. Keď si chlap zapamätá detaily. A nesmeje sa, že môj pes vyzerá ako živá jaternica s vylezenými očami. So psami to teda vie.

A vlastne prečo nie? Nič mi to nespraví, keď som prežila prvé „rande“, prežijem aj druhé. Ale to už bude definitívne posledné.

Sedíme na brehu jazera, kŕmime sa bagetami, Brina naháňa labute a on im hádže kúsky žemle. Ja hádzem kradmé pohľady na neho. Nie je až taký hrozný. Keby si ostrihal tie nemožné hipisácke vlasy a trošku sa učlovečil, bol by celkom k svetu. Ako spoločník ujde. Vlastne je celkom vtipný.

Ale prechádzka späť mi vracia krv do hlavy a ja, neovplyvňovaná romantickou atmosférou na brehu jazera, vidím vec pragmatickejšie.

Je to fajn chalan, ale ja ho nebudem využívať ako náplasť. Veľmi dobre sa poznám. Ak mi v bruchu nelietajú motýle a nebúši mi srdce, neteším sa na ďalšie stretnutie už päť minút po tom, ako sa rozlúčime, nemá to zmysel. Priateľstvo sa dokáže chvíľu tváriť ako láska, ale keď je odhalené, bolí to ešte viac.

Rýchly priamy rez je najlepší.

„Marek, fakt vďaka za výlet, bolo to celkom fajn, ale... Budem rada, keď sa nebudeš viac snažiť. Nechaj to tak, ja vážne nemám záujem a nechcem ťa ťahať za nos. Vidiš, že medzi nami to nijako neiskrí...“

Odovzdané si povzdychol: „Niekedy veci človek sám nevidí, kým mu ich neukáže niekto iný...“

A niekedy netreba priveľmi filozofovať, ale konať. Volám babám. Keď už máme ten sviatok, treba to osláviť - najlepšie nakupovaním. Natrepali sme sa do Auparku s jasnou misiou: vziať obchody útokom. Môj účet si pri takomto nájazde vytrpí svoje, ale v mene dobrého pocitu je dovolené všetko. Skúšame nové jar-né strihy, všetky možné farbičky - fialové topy so žltými vzormi, červené košele so striebornými opaskami, oranžové tričká a šialené lodičky neónových farieb. Naťahujeme na seba veci, aké sme naposledy mali na sebe hádam na strednej. Keď už, tak nech to stojí za to.

Pozerám na seba do zrkadla v kabínke a nemám dôvod tváriť sa nadšene. Po zime je to dosť zlé. Nie že by to inokedy bolo nejako extra dobré, ale dnes ten špek na bruchu vyzerá ešte majestátnejšie. Zadkom konkurujem kyprým černoškám a stehná sú také mäkké, že ešte ich tak prepieť v solárku a ilúzia KFC by bola dokonalá. Len zahryznúť. No ale aspoň že sa viem na sebe zasmiať. Aj keď posilňovňa trikrát týždenne by bola účinnejšia. Od apríla určite začnem.

V týchto veľkých zrkadlách sa človek proste musí obzerať ako v tej reklame – niekde mám veľa, niekde málo. Minule sme sa s Kaťušou smiali, že je to presne o nej – všetko, čo mala mať v hlave, jej išlo do výstrihu. Najlepšie je na tom Mima. Aj keď sa stále sťažuje, že má nohy ako tyčky od lopaty.

Beriem si neskutočne romantický top, Kaťuša nebezpečne sexy minišatičky a Mima perfektný kostýmček. A naše bankomatové karty opäť potia krv.

Energiu doplníme v kaviarni, kde už Kaťuša čeka barmana.

„Hmm, dobrý. Baby a všimli ste si toho predavača, čo nám blokoval?“

„Myslíš toho blondiáčka? Sexy, ale...“ Mima vie o ňom svoje, „na jeho vkus by si bola až príliš ženská.“

„Čo sa deje, že skoro všetci muži, ktorí za niečo stoja, sú teplí? Čo je to zas nejaký nový trend?“ zanariekam, keďže ten predavač sa páčil aj mne.

„Kašli na to, veď je tu aj kopec iných chlapov, ktorí podľa mňa stoja za hriech. Aha, kukni, aj henten tam – vysoký, svalnatý, tmavovlasý... No proste chrumkavý!“

„Jasné, tvoja obľúbená kategória. Ale takí berú aj vzťah ako nákupy. Prídu, kadečo si poskúšajú, jeden – dva kusy si vyberú, a keď sa im zunujú, posunú ich niekomu inému.“ Mima to vystihla dokonale.

„Ja už fakt neviem – mať chlapa, pri ktorom stratím hlavu, do ktorého sa zamilujem – ale až tak, že sa nakoniec zbytočne trápim? Alebo byť s niekým, na koho je spoľah, je dobrý, verný, a nebudem pri ňom zažívať žiadne citové výkyvy?“ Moja večná otázka.

„Asi nemôžeme mať všetko. Vyber si – pokojný život, ktorý ničím neprekvapí, alebo poriadna vášeň, aj keby mala horieť len krátko.“

„To vážne neexistuje muž, ktorý by bol dokázal vyvolať burácanie v srdci a...“

„Aj v nohavičkách!“ Kaťaša v tom má jasno.

„No jasné, na to nezabúdajme. A pritom byť normálny, netrápiť, nepodvádzať, neklamať?“

„Áno, je taký – ale len dovedy, kým mu na to neprídeš.“ Mima v tom má jasno tiež.

„Chlapi hovoria, že my sme blbé, lebo si vždy vyberáme tých zlých. Ale to nie je o výbere ako v potravinách – že prídem a vyberiem si jablká, ktoré sú pekné a bez červíkov. Ak necháme vyberať naše srdce, nepáči sa im. Ale keby sme vybrali rozumom, tak by tiež pindali!“

„Stavím sa, že toto hovorí Peter o nás s Kaťou, však? On má vždy plné ústa múdrych rečí. Sorry, Mima, ale niekedy ma fakt štve.“

„Aj mňa!“

„Nejaký problém?“

„Vlastne, odkedy som mu povedala, že už chcem dieťa, tak sa chodí domov pomaly len vyspať. A to myslím ten prvý význam tohto slova. Sex sme nemali ani nepamätám a mám pocit, že sa mi až vyhába. Akoby sa bál, že ma oplodní už len pohľadom.“

„Možno sa potrebuje s touto informáciou vyrovnáť.“

„Ježišmária, nie je pubertiak, čo nabúchal spolužiačku. Má už tridsaťpäť!“

„To je jedno. Muž nie je dospelý nikdy.“

Večer som plánovala papučovú kultúru. Mima bola v nejakej nóbl reštike na večeri – zrejme si jej muž hasí výčitky svedomia. A Kaťa šla von s... vlastne ani neviem, s ktorým z tých dvoch.

Prechádzam sa so psom popod okná, na ušiach slúchadlá a v hlave slová pesničky – *nikto nezmení to, čo k tebe cítim...* Áno, keď sú dvaja spolu, tak je to super. Ale čo keď sa to skončí, a naozaj nikto nedokáže stále zmeniť tie city? Ani ja sama...

„Brina, pod' sem. Kam sa zas trepeš?!“